Nõnda oliwad nad siis nüüd ka jälle taewa teel kokku juhtunud ja sammusiwad sõna lausumata üksteise kõrwal edasi. Rikkus iseenesest ei tee küll kedagi halwemaks ega waesus paremaks, waid wagad ja jumalakartlikud wõiwad niisama rikkad kui waesed inimesed olla, ja niisamuti on hõelaid, ülbemeelseid inimesi rikaste hulgas, kui ka nurjatumaid tigedaid inimesi waeste hulgas olemas. Aga nagu seda nüüd eluilmas sagedaste näha on, et rikas waese peale on nii üle õla harjunud alla waatama, nõnda oli lugu ka siin: teine oli liig uhke, teine liig häbelik, ja nõnda jäi mõlemate suu lukku.

Tee läks ikka järjest häkilisemaks ja rikkal mehel jalakäimine raskemaks, sest tema oli paks mees ja ei olnud kõigel oma eluajal nii pikka teed jalgsi weel mitte käinud. Waene mees aga oli kuiwetu kerge mehike ja temal oli jalakäimine wilund amet; sellepärast jõudis ta rikkast warsi ette. Taewa ukse ette jõudes jäi ta kartlikult seisma, ta ei julgenud ukse pihta koputada, istus wagusi ukse kõrwale maha ja mõtles: Els ootame, kuni naabrimees ka siia jõuab, küllap tema ehk ikka koputab.

Hulga aja pärast jõudis rikas mees järele; ta mehike higitses ja oli puru wäsinud, aga ta ei läbenud ninagi nuusata, waid pani aga kohe uksest sisse minema, ja et uks lukus oli ja keegi mitte sedamaid ei tulnud lahti tegema, hakas ta ust raputama ja rusikaga ukse pihka peksma. Siis tõtas Peetrus wõtmega, tegi ukse lahti, silmitses mõlemaid ja ütles rikka mehe wastu: „Wõi sina oledki, kes siin nii suurt kära ja müra teeb! Mis rutt sul on? Ma arwan, sul ei ole asja, siin nii suureline olla. Palju head ei ole meil siin ülewel sinust just mitte kuulda olnud.“

Siis kahanes rikka mehe julgus küll õige tubliste. Peetrus pööris nüüd waese mehe poole, sirutas talle kätt, et tal hõlpsam oleks, püsti tõusta, ja ütles siis: „Astuge aga nüüd mõlemad siia eestuppa sisse; pärast saab mis saab.“

Ja see ei olnud ka weel mitte taewas, kuhu nad nüüd

sisse astusiwad, waid ainult üks suur eeskoda hulga kinniste utsega, pikad pingid seina äärt mööda.

„Puhake siin natuke“, ütles Peetrus, „ja oodake, kuni ma tagasi tulen. Aga niisama tühja pärast ei sünni teil siin mitte istuda, waid peate targu ära arwama, missugust elu teie siin ülewel ihaldate elada. Kumbki teitest peab karwa peal seda osaks saama, mis ta ise soowib.

Sellepärast mõtelge hästi järele, ja kui ma tagasi tulen, siis ärge wiitke aega, waid ütelge kohe wälja ja ärge midagi unustage; sest taga järele on kõik liig hilja.“

Peetrus läks. Mehed tuetasiwad pingi peale ja jäiwad sügawasse mõttesse istuma. — Tükki aja pärast tuli Peetrus tagasi ja küsis, kas nad oma mõtlemisega walmis on ja mis kumbki enesele igaweseks osaks soowib. Sedamaid karas rikas mees püsti ja ütles: „Mina soowin enesele ühe suure kuldlossi eluasemeks, mis toredam kui kellegi keisri lois, ja süüa soowin kõige paremaid söökisid, iga hommiku kohwi ja suhkrusaia, iga lõuneks siapraadi ja worsti ja tanguputru rõõsa piimaga, need on minu kõige armsamad road, ja iga õhtuks ikka uut isesugust sööki. Peale selle aks pehme sohwa ja kirju öökuub ja minu-kodune ajaleht, et teada saaksin mis ilmas sünnib.“

Seda kuuldes, waatas Peetrus kaastundliku silmaga temale otsa, jäi tükkiks ajaks wait ja küsis wiimaks: „Siis muud sa ei soowi enesele ühtigi? — „Küll ikka“, hüüdis rikas mees ruttu, „raha, palju raha, kõik kassid ja kapid täis, niipalju, et seda lugeda ei jõua!“

„Seda kõike pead saama“, wastas Peetrus, „tule kaasa!“ Ja Peetrus tegi nende hulga uste seast ühe ukse lahti ja wiis rikka mehe ühte toredasse kuldlossi, seal oli kõik nõnda, kuidas teine oli soowinud. Kui Peetrus rikkale mehele kõik oli kätte näidanud, läks ta ära ja lükas lossi wärawa taha ühe suure raudkiwi.

Nüüd ajas rikkas mees kirju öökune selga, istus pehme sohwa peale, sõi kõhu täis ja wõttis siis ajalehe kätte, käis